

Arrest

nr. 246 781 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vijfde verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vierde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Toen verzoeker vijf of zes jaar oud was verhuisde hij met zijn familie naar Teheran, Iran. Verzoeker trouwde er met M. M. (O.V. ...) en zij hebben samen drie kinderen. Verzoeker ontvluchtte Iran omwille van de algemeen slechte levensomstandigheden voor Afghanen. Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal dat hij werkelijke naam niet Q. M. is maar wel A. Q. R. Op 12 november 2015 diende verzoeker in België een asielaanvraag in. Zijn broers M. R. (O.V. ...) en H. K. (O.V. ...) en zijn zussen R. F. (O.V. ...), R. H. (O.V. ...) en R. D. (O.V. ...) verblijven eveneens in België. De echtgenoot van H., H. A. K. (O.V. ...), en M. M. (O.V.), de echtgenoot van D., dienden hier eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van zijn verklaringen legde verzoeker volgende documenten voor: de Iraanse vaccinatiekaarten van zijn drie kinderen, een Iraans geboortebewijs van zijn zoon A. afgeleverd door het Bahar Loo ziekenhuis, een Iraans bankkaart, een Iraans bankdocument en een foto. Na het persoonlijk onderhoud maakte hij nog volgende documenten over: foto's van amayesh kaarten van hemzelf en zijn gezinsleden, foto's van twee geboortecertificaten van zijn kinderen, een foto van een arbeidskaart, een foto van een verblijfskaart van zijn moeder en familiefoto's. Na zijn aankomst in België kreeg hij echtelijke problemen waardoor hij en M. op aparte adressen wonen. Op 12 april 2017 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn Afghaanse nationaliteit. De Raad weigerde bij arrest met nummer X van 28 februari 2018 verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker haalde in deze procedure bijkomend aan dat de weigeringsbeslissing van zijn zus H. door de Raad werd vernietigd en hij legde een attest voor, afgeleverd door het UNHCR betreffende de registratie als vluchteling van H., F. en A. K. (ook gekend als K. H.) en A. A. R. in Iran. De Raad oordeelde over dit bijkomend element echter dat reeds was komen vast te staan dat hij leugenachtige verklaringen had afgelegd over zijn identiteit en het bestaan van familieleden in België, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de in het UNHCR document vernoemde namen ontegensprekelijk familieleden van hem zijn.

Op 15 maart 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij verwees opnieuw naar zijn eerdere verklaringen over zijn nationaliteit en zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Hij herhaalde tevens dat zijn echtgenote van hem gescheiden is. Tot slot voegde hij toe dat zijn zus ondertussen een positieve beslissing heeft gekregen op basis van dezelfde problemen als hij. Ter staving van zijn verklaringen legde hij een originele amayesh 10 kaart voor, waarvan hij reeds de kopie voorlegde in het kader van zijn eerste verzoek. Op 22 mei 2018 besliste het Commissariaat-generaal om dit verzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd op 11 oktober 2018 door de Raad verworpen bij arrest met nummer 210 834.

Op 30 januari 2019 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Hij verwees opnieuw naar zijn oorspronkelijke verklaringen betreffende zijn Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf als vluchteling in Iran. Verzoeker herhaalde dat zijn familie hier woont en hij blijft erbij dat zij wel degelijk broers en zussen zijn. Om dit te staven legde hij de resultaten voor van een verwantschapsonderzoek van het Universitair ziekenhuis van Antwerpen van 7 november 2018 waaruit blijkt dat hij met een zekerheid van bijna honderd procent dezelfde biologische ouders heeft als volgende personen: H. K., R. H., R. F., R. M. en R. D. Voormeld verzoek werd op 20 mei 2019 door het Commissariaat-generaal niet ontvankelijk verklaard. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 17 juni 2019 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Hij verwijst nogmaals naar zijn oorspronkelijke verklaringen betreffende zijn Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf als vluchteling in Iran. Hij stelde nog dat hij naar de VN is gegaan en gevraagd heeft om te bevestigen dat hij als vluchteling in Iran heeft gewoond. Verder verwees hij naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en het feit dat Hazara er veel problemen kennen. Bijkomend voegde verzoeker toe dat zijn echtgenote en zijn kinderen reeds twee jaar in Duitsland verblijven. Ter staving van zijn verklaringen legde hij een e-mail voor van zijn advocaat Sakhi Mir-Baz gericht aan het UNHCR België. Daarin vraagt hij hen om het verblijf in Iran van verzoeker, R. F., M. R., (A.), H. K. (A. K.) en M. M. M. te bevestigen.

Op 26 september 2019 werd zijn verzoek door het Commissariaat-generaal niet ontvankelijk verklaard. Verzoeker diende geen beroep in.

Op 25 november 2019 diende verzoeker huidig, vijfde, verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker bleef vasthouden aan zijn oorspronkelijke verklaringen betreffende zijn nationaliteit en zijn verblijf als vluchteling in Iran. Hij herhaalde dat hij eigenlijk A. Q. R. heet en niet Q. M. Hij verwees opnieuw naar het document van de VN (vermoedelijk het UNCR België) dat zou aantonen dat de vluchtelingenkaart die hij in het verleden voorgelegd heeft, authentiek is. Verzoeker legde dit document echter niet voor. Evenmin beschikt verzoeker over enige andere nieuwe documenten. Hij gaf aan dat hij in de toekomst misschien een taskara zal aanvragen bij de ambassade. Tot slot verwees hij opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en het feit dat hij er nooit heeft gewoond.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale

bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker voert aan een gegronde vrees voor vervolging te hebben en geen beroep te kunnen doen op de bescherming van het land van herkomst omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen. De commissaris-generaal benadrukt in de bestreden beslissing vooreerst terecht: “dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. Uw tweede en derde verzoek werden door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Uw beroep tegen de tweede beslissing werd door de RvV verworpen. In het kader van uw derde en vierde verzoek diende u geen beroep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt verder vast: “Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u bracht geen nieuwe elementen aan en u verwees uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw voorgehouden nationaliteit (Verklaring Volgend Verzoek d.d. 25 november 2019, vraag 6, 10 en 19).”

Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. De commissaris-generaal kan eveneens worden bijgetreden waar hij stelt dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek hierover louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Waar verzoeker zijn onbegrip uit en meent onder meent dat geen rekening werd gehouden met zijn laaggeschooldheid, het opgelopen trauma en dergelijke, en stelt dat hij het advies van anderen heeft gevolgd, verwijst de Raad naar hetgeen reeds op definitieve wijze werd gesteld in het arrest van 28 februari 2018 met nummer 200 501: “In zoverre verzoeker aanvoert dat hij misleid werd door de smokkelaar en andere asielzoekers onderweg en hij, toen hij dit besepte, zelf het initiatief heeft genomen om de waarheid te vertellen, benadrukt de Raad vooreerst dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het aan hem/haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn herkomst en identiteit. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland Correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken doet derhalve afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

De argumentatie in het verzoekschrift dat hij omwille van zijn laaggeschooldheid en het feit dat hij zwaar getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn leven niet in staat is om het onderscheid te maken tussen goed en kwaad en zich aldus liet leiden door het advies van anderen om niet aan te geven dat ze allemaal tot een familie behoren, kan niet overtuigen als verschoning of verklaring voor zijn leugenachtige verklaringen. Verder laat verzoeker na om in concreto aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn psychologische toestand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd zou zijn. Voorts blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de

Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker getraumatiseerd is, laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts blijkt dat verzoeker op geen enkel ogenblik melding hebben gemaakt van eventuele psychologische problemen waarmee hij zou te kampen hebben.

Daarnaast werd verzoeker – zoals hij ook zelf in onderhavig verzoekschrift aangeeft – er bij de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat: “U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.” (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand advies).” (eigen onderlijning)

Tevens werd in voormeld arrest geoordeeld: “Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde document van UNHCR van 28 april 2017 dient vooreerst te worden benadrukt dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit en het bestaan van familieleden die eveneens in België verblijven, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de in het UNHCR-document vernoemde namen ontegensprekelijk familieleden van verzoeker zijn. Gezien verzoeker thans een bevestiging kan voorleggen van UNHCR omtrent de erkenning als vluchteling in Iran van de in het document vermelde personen, kan hoe dan ook van hem redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij ook een dergelijke bevestiging aangaande zichzelf kan voorleggen, quod non”

Waar verzoeker verwijst naar de aanvragen van anderen en waar hij verwijst naar het arrest met nummer 196 233 van 6 december 2017 van de Raad, dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen van de reeds afgelegde verklaringen en verwijst opnieuw naar de reeds voorgelegde documenten, hetgeen niet volstaat aangezien hieromtrent reeds op definitieve wijze standpunt werd ingenomen. In weerwil van hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing tevens dat wel degelijk rekening werd gehouden met de bijgebrachte elementen, en dat hiernaar een gedegen onderzoek werd gevoerd, doch deze niet kunnen overtuigen. Zo stelt de commissaris-generaal vast: “Betreffende het document van de VN dient opgemerkt dat u hier reeds naar hebt verwezen in het kader uw vorige verzoek maar dat u dit nog steeds niet hebt voorgelegd. De taskara waar u naar verwijst hebt u voorgelegd, meer nog u hebt deze zelfs nog niet aangevraagd (Verklaring Volgend Verzoek d.d. 25 november 2019, vraag 18).” Deze pertinente overwegingen in de bestreden beslissingen worden ongemoeid gelaten, minstens wordt hieraan geen afbreuk gedaan.

Verzoeker betoogt verder dat geen onderzoek werd verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afghaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven en die aldus een sterkere band hebben met dit land dan met het land waarvan ze de nationaliteit bezitten en dat naar zijn mening geen rekening werd gehouden met zijn profiel. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar (anders) gepercipieerd, gevisieerd of gemarginaliseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

4.2. Verzoeker betoogt verder dat werd nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar zijn persoonlijke omstandigheden die hij naar zijn mening aannemelijk heeft gemaakt en stelt Hazara en Sjiet te zijn waarbij hij aangeeft dat sjieten de laatste twee jaren doelgericht aangevallen worden door de taliban en Daesh in Kaboel. Hij verwijst tevens naar algemene informatie. Zoals hoger blijkt, biedt verzoeker evenwel geen correct zicht op zijn werkelijke achtergrond, zijn eerdere verblijfplaatsen en zijn leefsituatie. Dit is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

4.3. Het algemeen en overwegend herhalend verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig is, steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat er geen rekening werd gehouden met het arrest dat gevelde werd voor haar zussen. Zij benadrukt tevens dat er tal van documenten zijn die aantonen dat zij in Iran een

beschermingsstatus had als Afghaan en dat vermits zij al lang niet meer in Afghanistan geweest is, dit moet bekeken worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 28 september 2020 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

Waar verzoekende partij ter zitting aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het arrest dat geveld werd voor haar (beweerde) zussen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming reeds meermaals en herhaaldelijk naar haar verklaarde familieleden heeft verwezen en de beslissingen in hun hoofde en dat met haar argumentatie dienaangaande telkens wel degelijk rekening werd gehouden en hierop werd ingegaan en over werd gemotiveerd.

In dit verband kan o.a. worden verwezen naar 's Raads arrest nr. 210 834 van 11 oktober 2018, in het kader van verzoekende partij haar tweede verzoek om internationale bescherming geveld, waar op vaststaande wijze als volgt werd geoordeeld:

“Waar verzoekende partij aanhaalt dat het dossier van haar zus teruggestuurd werd en dat zij erkend is als vluchteling (in Iran), wijst de Raad eerst en vooral naar de bestreden beslissing waar het volgende werd vastgesteld door de commissaris-generaal: “Het feit dat de weigeringsbeslissing van uw zus H.(...) door de RvV op 6 december 2017 werd vernietigd heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 10/04/2018, vraag 22). Elk verzoek tot internationale bescherming dient immers op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Zoals hierboven reeds vermeld werden de beslissing en beoordeling inzake uw eerste verzoek door de RvV op 28 februari 2018 bevestigd. De Raad merkte in haar arrest ook op dat er, gelet op de leugenachtige verklaringen die u aflegde omtrent uw identiteit en het bestaan van familieleden die eveneens in België verblijven, niet zonder meer kan worden aangenomen dat deze ontegensprekelijk uw familieleden zijn.”

Voorts wijst de Raad in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 200 501 van 28 februari 2018, werd vastgesteld, met name: “Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde document van UNHCR van 28 april 2017 dient vooreerst te worden benadrukt dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit en het bestaan van familieleden die eveneens in België verblijven, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de in het UNHCR-document vernoemde namen ontegensprekelijk familieleden van verzoeker zijn. Gezien verzoeker thans een bevestiging kan voorleggen van UNHCR omtrent de erkenning als vluchteling in Iran van de in het document vermelde personen, kan hoe dan ook van hem redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij ook een dergelijke bevestiging aangaande zichzelf kan voorleggen, quod non. In zoverre verzoeker ter terechtzitting nog het arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorlegt, dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.” Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

Met het louter aanhalen dat zij allerlei elementen heeft aangebracht, zoals foto's en video's van bruiloftsfeesten, heeft verzoekende partij nog steeds niet aangetoond dat er wel degelijk een familieband zou bestaan, gelet op hetgeen de Raad dienaangaande in het kader van haar eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 200 501 van 28 februari 2018, heeft vastgesteld, met name: “(…) Uit de door verzoeker voorgelegde foto's en opnames kan tot slot geenszins worden afgeleid dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit zou hebben. Overigens kunnen foto's en video's in het algemeen in scène worden gezet en zijn ze bijgevolg manipuleerbaar in plaats, tijd en ruimte.

(…)

De familiefoto (rechtsplegingsdossier, stuk 12) vormt evenmin een bewijs van de voorgehouden familieband nu geenszins kan worden opgemaakt wie er precies op de foto te zien is en dient te worden herhaald dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De andere foto die in de aanvullende nota werd opgenomen en die overigens niet vermeld wordt in de inventaris der stukken, betreft slechts een kopie van de Amayesh-kaart van verzoekers moeder waaraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend nu algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Overigens werd het stuk niet vergezeld van

een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan."

Bijgevolg kan verzoekende partij niet worden gevolgd, gelet op de voorgaande vaststellingen, waar zij stelt dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden nu zij heeft aangetoond dat zij de broer is van iemand die erkend is (in Iran), en dat het niet kan dat personen die geboren en getogen zijn in 1 gezin in Iran op een verschillende wijze worden behandeld." (eigen onderlijning)

De Raad herneemt voorts de grond van voormelde beschikking waar wordt opgemerkt:

"4.1. Verzoeker voert aan een gegronde vrees voor vervolging te hebben en geen beroep te kunnen doen op de bescherming van het land van herkomst omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen. De commissaris-generaal benadrukt in de bestreden beslissing vooreerst terecht: "dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. Uw tweede en derde verzoek werden door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Uw beroep tegen de tweede beslissing werd door de RvV verworpen. In het kader van uw derde en vierde verzoek diende u geen beroep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt verder vast: "Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u bracht geen nieuwe elementen aan en u verwees uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw voorgehouden nationaliteit (Verklaring Volgend Verzoek d.d. 25 november 2019, vraag 6, 10 en 19)."

Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. De commissaris-generaal kan eveneens worden bijgetreden waar hij stelt dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek hierover louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."

Door wederom louter op algemene wijze te verwijzen naar haar zussen en ('s Raads) beoordelingen in hoofde van haar beweerde familieleden, gaat de verzoekende partij voorbij aan het voorgaande, minstens slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan hetgeen in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld, zoals met betrekking tot o.a. haar verwijzing naar haar voorgehouden familieleden waarop dus reeds meermaals werd ingegaan en uitvoerig over werd gemotiveerd. Dit betreft dan ook geenszins een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van diezelfde wet.

Daar waar in het kader van hun verzoek om internationale bescherming de verklaarde Afghaanse nationaliteit van enkele personen van wie verzoekende partij beweert dat het haar zussen zijn, wel geloofwaardig werd geacht, in tegenstelling tot die van verzoekende partij, dient opnieuw te worden onderstreept dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van de verzoekende partij, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De verzoekende partij kan zich derhalve geenszins steunen op beslissingen in hoofde van anderen, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst, welk dan ook, persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, waar ze echter in gebreke blijft.

Verzoekende partij beperkt zich ter zitting voor het overige tot de algemene opmerking dat er tal van documenten zijn die aantonen dat zij in Iran een beschermingsstatus had als Afghaan en dat, vermits zij al lang niet meer in Afghanistan geweest is, dit moet bekeken worden, hetgeen opnieuw niets meer is dan een loutere herhaling van al eerder opgeworpen argumentatie.

De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekende partij in het kader van huidig vijfde verzoek om internationale bescherming weliswaar (opnieuw) verwijst naar een document van de VN, doch zij legt dit tot op heden niet neer. Verzoekende partij legt voorts en meer in het algemeen in het kader van huidig volgend verzoek geen (nieuwe) documenten neer. In zoverre verzoekende partij met haar argumentatie doelt op documenten die zij bij haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft neergelegd, dient te worden herhaald dat de beslissingen die in het kader daarvan werden genomen definitief zijn en verzoekende partij huidig verzoek om internationale bescherming en beroep niet kan aanwenden als vorm van beroep tegen die eerdere, definitieve beslissingen.

Daarnaast wijst de Raad er opnieuw op dat in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld, bij 's Raads arrest nr. 200 501 van 28 februari 2018, dat verzoekende partij haar beweerde Afghaanse nationaliteit niet aantoonde, noch aannemelijk maakte daadwerkelijk in Iran als Afghaanse vluchteling te hebben gewoond waardoor zij, zo werd geoordeeld, evenmin aantoonde dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of omdat zij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan verzoekende partij haar verklaarde Afghaanse nationaliteit en profiel van Afghaanse vluchteling in Iran kan geen geloof worden gehecht, zo werd toen vastgesteld, net zoals dit in het kader van haar volgende verzoeken werd herhaald en werd vastgesteld dat zij er niet in slaagt aan die beoordeling afbreuk te doen. Ook heden bij huidig volgend verzoek slaagt zij hier niet in, nu zij niet verder komt dan het louter vasthouden aan en voortbouwen op eerder afgelegde verklaringen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit is haar opmerking al lange tijd niet meer in Afghanistan te zijn geweest of sterker nog, er nooit te hebben gewoond zoals ze eerder aangaf, niet dienstig of nuttig.

Verzoekende partij gaat hier met haar algemene opmerking ter zitting geheel aan voorbij. Ze brengt in het kader van huidig volgend verzoek, zoals eerder werd opgemerkt, geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen te tornen aan de beoordelingen in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

M.-C. GOETHALS